

عنوان مقاله:

اثربخشی بازی درمانی گروهی بر کاهش در خودماندگی و پرخاشگری کودکان کم توان ذهنی

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم تربیتی و روانشناسی ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محسن شاکری نسب - کارشناسی ارشد مشاوره مدرسه، واحد قوچان، دانشگاه آزاد اسلامی، قوچان، ایران

زهرا اکرمی - دانشجوی کارشناسی روانشناسی عمومی، بجنورد، دانشگاه پیام نور، بجنورد، ایران

زهره قلعه نوی - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی، بجنورد، ایران

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف تعیین تاثیر بازی درمانی گروهی بر کاهش سطح در خودماندگی و پرخاشگری کودکان کم توان ذهنی شهرستان بجنورد انجام پذیرفته است. در این پژوهش از روش نیمه تجربی با طرح پیش آزمون و پس آزمون با گروه کنترل استفاده شده و جامعه آماری را کلیه کودکان کم توان ذهنی آموزش پذیر 8 تا 14 ساله شهر بجنورد تشکیل داده اند. نمونه مورد نظر نیز شامل 30 نفر از این کودکان بوده که به صورت نمونه در دسترس انتخاب و به صورت تصادفی ساده به دو گروه 15 نفره آزمایش و کنترل تقسیم شدند. در ادامه برای هر دو گروه پیش آزمون شامل پرسشنامه پرخاشگری باس و پری (1992) و مقیاس سنجش دامنه درخود ماندگی اهلر و گیلبرگ (1993) با کمک مربی مرکز و والدین کودکان تکمیل شد و گروه آزمایش 8 جلسه 60 دقیقه ای به صورت دو روز در میان، در طی 3 هفته تحت بازی درمانی گروهی قرار گرفتند و گروه کنترل هیچگونه مداخله ای را دریافت نکردند. برای هر دو گروه مجدداً پس آزمون تکمیل گردید و نتایج از طریق تحلیل کواریانس مطابق نرم افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج نشان داد که بین میانگین نمرات پس آزمون پرخاشگری و علائم درخودماندگی بعد از حذف اثر پیش آزمون، در گروه آزمایشی تفاوت معنی داری وجود دارد. به این صورت که میانگین نمرات پس آزمون گروه آزمایش به طور معنی داری کمتر از گروه کنترل گردیده است. نتیجه این پژوهش نشان داد بازی درمانی در کاهش پرخاشگری و علائم درخودماندگی کودکان کم توان ذهنی موثر بوده است.

کلمات کلیدی:

بازی درمانی، کم توانی ذهنی، پرخاشگری، درخودماندگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/883475>

